

[Ib Nørlund]

sikret det rigtige grundlag for den offentlige debat, som fra socialdemokratisk side er blevet fremført som noget ønskeligt i forbindelse med hele energipolitikken.

Ved den foreslåede lovgivning blander man en operativ energilovgivning, som der nok kunne være brug for, sammen med forsøg på at opnå godkendelse af de skandaler, som ligger til grund for den officielle gas- og oliepolitik, i stedet for at få virkelig gjort op med den. De bestemmelser og betragtninger i den henseende, som forekommer, er aldeles overflødige for de egentlige energiformål. Det gøres med en række juridiske snirkler, som vil tillade, at man bagefter kommer og siger: nå ja, men I har godkendt det hele – når altså skandalerne begynder at melde sig igen.

Derfor er det, vi har foreslået, at man stryger § 3 i gasforsyningsloven. Den indeholder faktisk en accept af koncessionen af 1962, som aldrig har været direkte behandlet i folketinget, og det endda på et tidspunkt, hvor handelsministeriet igennem kontorchef Hagen Jørgensen har gjort offentligheden opmærksom på – jeg citerer en udtalelse i pressen fra 3. maj d.å.,

»at det er vores« – altså handelsministeriets – »tanke at starte en revision af undergrundsløven og lovgivningen om kontinental-sokkelen med henblik på at have et bedre lovgrundlag i tilfælde af tildeling af nye koncessioner«.

Formanden:

Hvilket blad var det fra?

Ib Nørlund (DKP):

Citatet er fra Land og Folk, og det kommer fra Ritzaus Bureau, så alt er i orden. Bare ikke koncessionerne.

Det er i og for sig en indrømmelse af, at de koncessioner, som man har nu, ville man ikke drømme om at give én gang til. Alligevel skal altså denne naturgaslovgivning igennem først. I stedet for kunne der her netop være en anledning til at træde op.

Endvidere betyder § 3 – det er også fremgået af udvalgets forhandlinger – at der faktisk gives grønt lys for godkendelse af gasaftalen af 9. marts i år. I de forskellige svar og de juridiske krummelurer, som man har frembragt, er der angivet visse etaper for

denne udvikling. Handelsministeren påtager sig ansvaret for godkendelsen og fritager altså på den måde folketinget for det. Men hvis han ikke får § 3, så vil han ikke gøre det, og så har folketinget jo reelt ansvaret alligevel.

Det ansvar angår en aftale, som folketinget ikke kender. Der er tilstrækkeligt beskrevet disse mærkelige, mystiske gennemgange, som udvalgte personer kan tillade sig at foretage. Andre må nøjes med et resumé. Alt det giver klart utilfredsstillende forhold. Folketinget bør være klar over, hvad det er for nogle ting, man er ved at tage medansvaret for. Det er f.eks. en aftale, som på forhånd fortolkes forskelligt af de forskellige parter. Hvad er det for en aftale, hvor man på forhånd er uenige om, hvad der står i den? Det drejer sig navnlig om statens ret til at inddrage spekulationsværdier, som DUC ellers kan tilegne sig i kraft af prisstigninger. At sådanne prisstigninger kommer, ja, det er ret så indlysende. Den situation, som man kan forudse, er altså nærmest uundgåelig. Priserne er, som det også har været nævnt tidligere i debatten, ifølge aftalen bestemt af oliemarkedet, hvor Rotterdampriserne indgår som én af 3 faktorer. Hvis man bare lader det henstå, så betyder det jo, at der sker ændringer i priserne, alt imens urene tikker. Allerede siden aftalen blev forhandlet i marts, er der sket en sådan stigning, at det faktisk drejer sig om beløb på en 7–8 mia kr., som man alene i kraft af disse prisstigninger har tjent ekstra i DUC.

I stedet for burde man naturligvis lade priserne være omkostningsbestemte. Jeg synes, man burde handle ud fra den forudsætning, at disse naturkilder faktisk er det danske samfunds. I forvejen er det jo sådan, at Rotterdammarkedet skaber os betydelige problemer, også hvad olieforsyningen angår. Vi har stillet spørgsmål, som vi i morgen venter svar på, med sigte på at omgå netop dette ved at indføre statslige olie køb direkte hos producenterne og prøve at komme frem ad den vej. Alt imens man har de problemer på andre områder, vil det da være urimeligt nu at sætte en aftale i gang, som i væsentlig grad lader Rotterdampriserne bestemme de priser, det her drejer sig om. Det er altså sådan noget, folketinget uafvidende kommer til at blive rodet med ind i og tage et medansvar for. Derfor har vi altså foreslået denne paragraf strøget. Det har ministeren beklage-